

день разбраха! После посетиха тѣ черковата Свети Климентѣ. Стефчо — учено дете — имъ разказа кой е той:

— Българскиятъ Свети Климентѣ билъ е първиятъ учителъ, на народа просвѣтителъ.

После пакъ презъ старъ кварталъ, Свети Климентѣ де живѣлъ, тѣ вѣвъ Канео отиватъ къщички тѣмъ да видятъ на рибари, край брѣгътъ дето рибата ловятъ. Тамъ тѣ сториха поклонъ въ черковата Свети Йонѣ. Тя отъ хълма си високо гледа въ залива дълбоко; славната ѣ красота е прочута по свѣта.

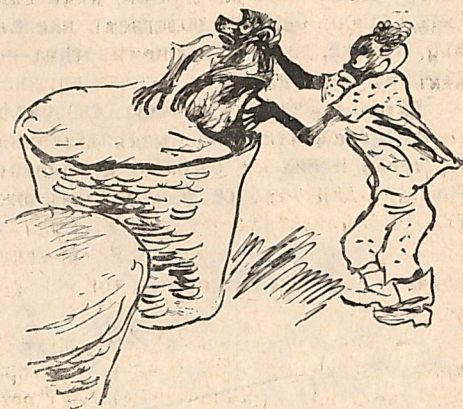
Тѣй дружината „Бибукъ“ десетъ дни остана тукъ. Ту по езерото съ лодка правятъ весела разходка, ту отиватъ пѣкъ на плажа, къпятъ се единъ до другъ, затуй всички, нека кажа, черни сж като Бибукъ. Стефчо ги веднажъ заведе въ „Горица“ — чудесенъ брѣгъ. Всѣки може тамъ да гледа какъ подъ българския флагъ паракходчета минаватъ, плуватъ чунове безброй. Другъ пѣтъ ги заведе той чакъ до границата, где и камила дойде. Границата тя прескочи и къмъ Струга се насочи.

— Стой, камило, вечъ таквазъ какъ ще си намѣримъ друга?

— Ще се върна азъ завчасъ, нека видя града Струга, като Струга нѣма друга!

Шимпанзето се затича, то раздѣли не обича. На камила се метна, съ поводитѣ я обърна, предъ дружината я върна. Тѣй вѣвъ Охридъ — славенъ градъ — тѣ почиваха чудесно, цѣлъ день се разхождатъ съ пѣсни, или плодове ядатъ: лѣтни ябѣли „маюшки“ и „боздонки“ сладки крушки; хапнаха си и смокини, и бадеми, сливи сини, голѣми каисии и чудесни зарзалии, любеници и пипони да напълнишъ камииони. И единъ недѣленъ день барабанѣтъ тамъ удари: — Сбирайте се, стари, млади, че започва този день българска олимпиада съсъ най-весела награда. И на хубавия плажъ всички хора се събраха, състезания почнаха. Охрид-

скитѣ трубадури, майстори — пѣвци чудесни, съ Климентѣ Садилонъ начело, почватъ свойѣ стари пѣсни. когато тѣ свършиха, буйна радостъ закипява, езерото огласява. Състезанието почна. Най-напредъ овчарски скокъ. — На Калмаръ е най-високъ! После скокъ на дължина. — Най-далечъ Бибукъ стигна! Въ плуването подъ водата Гошо прѣвъ бѣ, — че последенъ си показа вѣнъ главата! Въ гребането съ лодки стари, Стефчо всички изпревари, даже старитѣ лодкари. А наградитѣ сж скрити въ кошове, съ



платна покрити. Презъ туй време шимпанзето малко настрана забърза, дръпна лекичко вѣжето, кошъ единъ голѣмъ развърза. Шо е вѣтре? — то не трай, бързо иска да узнай. Рипна вѣтре и погледна, изненадано тамъ седна: риби лѣтници юнашки вѣтре мърдатъ съсъ опашки.

— Леле, колко много риба! — съ прѣчка почна да ги шибя. — Стойте мирно хей, рибета, днесъ ви пази шимпанзето!

Но навѣнка стѣпки чува. Шо да прави шимпанзето? То се свива вѣвъ кюшето и на риба се преструва. Стефчо рече: — Слушай, Гошо, кой ли е развързалъ коша? — Вързаха го. Тазъ награда искатъ да е изненада. И награда най-голѣма всрѣдъ нестихващо „ура“ всѣки победителъ взема. И отъ коша всѣки вади